text **Pavla VOJÍŘOVÁ** / foto **Depositphotos** a archiv **Natálie BLANÁROVÉ**

LÉČBA TMOU

UNIKÁTNÍ LÉČEBNÉ SPOJENÍ DUNKELTERAPIE A BIOREZONANČNÍ METODY

Když se duše potřebuje rozpomenout na svou cestu, když jsme přehlcení a bolí nás nitro, tma nám může znovu vyjevit světlo – jako se z noci vyloupne rozbřesk. Světlo na cestě, nebo také vlastní zářící srdce. Kombinací pobytů ve tmě s biorezonancí se MUDr. NATÁLIE BLANÁROVÁ snaží docílit, „aby se každý mohl vrátit k čistému semínku, se kterým se narodil. Aby se zasadil do úrodné půdy, mohl nazpět zakořenit a začal kvést tím, kým je."

Jak do pobytu ve tmě zapadá biorezonance?

Jsem bývalý radiodiagnostik, velmi mě baví hledat příčinu nemoci či nerovnováhy v organismu. Jednou do pobytu ve tmě přišla lékařka, která pracovala s Bicomem. Měla jsem u ní pár sezení a bylo jasné, že s ním chci také pracovat. Pořád mi do tmy chybělo něco, co by mi pomohlo uchopit všechny vědomosti, které mám, a projevit vnitřního diagnostika. S Bicomem řeším psychosomatiku, tělo i mysl, zároveň jsem s klientem v kontaktu a používám vše, co jsem nastudovala z psychologie, různých kurzů a terapeutických výcviků. Radiodiagnostika byla diagnostika těla, biorezonance je také diagnostika, ale jiné úrovně. Zkoumá, co se děje nejen v těle, ale i v mysli, v emocích, a jde komplexně do hloubky. Zastávám názor, že vše souvisí se vším a nic nelze oddělovat, což mi na rentgenu chybělo. Biorezonanci vnímám jako holistický přístup k člověku, kde můžeme skutečně přijít na příčinu nemoci, která není jen fyzická, ale může být i emocionální, duševní, mentální.

Do tmy za klientem asi s přístrojem nechodíte, aby se tma nenarušila. Jak se tedy v praxi propojuje biorezonance a tma?

Při provázení tmou kombinuji práci se sny, naslouchání, empatii, respekt k příběhu klienta. Ale je fajn ho před vstupem do tmy sladit, pomoci mu shodit všechny stresující zátěže, stabilizovat ho. Biorezonancí zjistím oslabené orgány a dráhy, které emoce jsou v přetlaku, a ve tmě s tím cíleně pracuju. Mohu zaměřit proces, aby se dal uchopit opravdu terapeuticky a klient jen nečekal, že se „něco stane". Je mnohem bezpečnější, když je člověk stabilizovaný a ví, že má podporu někoho s medicínským, psychologickým i psychosomatickým přehledem. Po biorezonanci se člověk rychleji dostane z vystresovaného stavu, je stabilnější, vyrovnanější, a tím se ve tmě rychleji a hlouběji přiblíží k sobě.

Jak dlouho asi takové přiblížení trvá?

Ve tmě obvykle trvá tři dny, než se člověk zastaví, po biorezonanci to může být jen den. Klient dostane čip s nahranými frekvencemi, který působí po celou dobu ve tmě, a může se tak lépe zregenerovat a sladit. Tělo potřebuje čas, aby novou informaci zaintegrovalo a nahodilo se zpět do samoregulačních schopností. Ve tmě člověk nemá možnost úniku od sebe sama – žádné telefony, rozhovory, kdy se po něm něco chce. Je jen sám se sebou a může se absolutně procítit a uvolnit.

Co se děje s tělem ve tmě?

Pobyt ve tmě je biochemický proces, ale je třeba ho umět korigovat i psychologicky, mít nástroje pro práci se sebou – to ode mě klient dostane. Ve tmě se melatonin neodbourává jako na slunci. Tělo si musí najít vlastní cestu odbourání a při tom prochází různými fázemi. Kolem třetího čtvrtého dne se melatonin mění na hormon, který máme v prenatálu, u maminky v bříšku. V podstatě se tak zaplavujeme hormonem, jenž nám pomáhá se zpětně dosycovat. Člověk tento proces podpoří i tím, že si to zvědomí – najednou má pocit, jako by byl v lůně. Pobyty probíhají v přírodě, takže člověk se vrací nazpět nejen do lůna matky, ale i do lůna přírody; lépe se tak uzemňuje, ukotvuje. Šestý sedmý den se skrze proměnu hormonů ve tmě dostáváme k takzvanému DMT – hormonu duše. Lidé si to snaží všemožně navodit různými umělými prostředky nebo šamanskými ceremoniemi, ale dá se to zažít přirozeně, v jemnosti, lehkosti, bez jakýchkoliv expedic.

MUDr. Natálie Blanárová

Na lékařské fakultě vystudovala obor radiodiagnostika a v praxi zkoumala tělo přes rentgen, ultrazvuk, CT. Fascinovalo ji hledat hlubší příčiny a souvislosti projevené nemoci. Prošla řadou odborných výcviků, kurzů a terapeutických technik. Dává jí smysl holistický pohled na člověka a osobní přístup ke klientovi, s důrazem na budování důvěry v léčebném procesu.

Věnuje se biorezonanční terapii a zároveň poskytuje a provází pobyty ve tmě. Více o ní na webových stránkách www.nataliablanarova.com, www.tmaleci.cz.

Mívají lidé při pobytu ve tmě problém? S čím?

Často říkají, že jsou pořád „v hlavě", neumějí se nacítit na emoce, na tělo, hlava pořád mele! Mám dojem, že lidé se bojí tmy proto, že musejí vypnout kontrolu. Když se vypne hlava, cítí ohrožení a podvědomé otázky: Když nebudu v hlavě, budu cítit? Co budu cítit? Tělo? Možná to bude bolet! To je ohrožující, bez kontroly nemám pocit bezpečí... Třeba když někdo odmala zažíval, že není bezpečné cítit, být v těle, protože mu do těla někdo mlátil, nebo měl kritickou rodinu, manipulovali ho, nemohl být sám sebou. To řeším často. Tito lidé jsou pak dost v hlavě, kontrolující se, těžko se uvolňují, jejich tělo je napjaté, životní situace řeší hlavou, mají analytickou práci, ale duše uvnitř ví, že patří jinam. A já jim ukazuji, že je možné se ve svém těle začít cítit bezpečně, cítit sebe sama. Proto potřebují znát i techniky, jak se z hlavy dostat víc do těla a do emocí.

Doporučujete optimální délku pobytu, nebo si ji každý volí podle svého času a možností?

Tři dny jsou minimum, pět dní zlatá střední cesta, sedm dní optimum. Ale někdo volí i deset dní, když cítí, že je potřebuje. Biorezonancí jde urychlit odstresování organismu, aby se dříve vrátil do samoregulačních schopností, aby se člověk cítil v těle bezpečně a měl bezpečný pocit naciťování se. Pak se do sebe víc dostane a může jít do větší hloubky. Ale rychlost vývinu duše a hloubku duševního procesu nikdo urychlit nemůže, na to každý potřebuje ve tmě svůj čas. Po pobytu ve tmě můžeme biorezonancí dosažený stav a proměnu ještě ukotvit.

Lidem, kteří chodí do tmy, je nejčastěji kolik let?

Okolo padesátky, kdy vyvstávají otázky životního směřování. Člověk se dostane na nějakou hranici a uvědomuje si, že něco žil celý život, a nefunguje to. A tam je už tlak na změnu vysoký. Jestli „mám být s partnerem, nebo v zaměstnání… Stojí mi to za to?" Pak chodí i mladí lidé kolem dvaceti let. Jejich záměrem je, nejen aby životní směřování dobře uchopili, ale také aby nezapomněli na své vnitřní světlo.

To je překvapivě krásná zpráva. O mladé generaci spíše slýcháme, že neví, co se sebou.

Je to fakt překvapivé. Mám pocit, že se v těch dvaceti letech něco láme a oni zjistí, že to světlo tam opravdu je. Anebo se to zlomí, zašlape, a oni se sami v sobě ztrácejí. Tma je podporuje v tom, aby věřili, že to vnitřní světlo mají. A to je pak velmi krásné. Byla tu jedna mladá žena, doslova éterická jemná bytost, anděl – vyzařovalo to z ní a bylo to až neskutečné. Měla velký rozpor, jestli to v sobě opravdu má, nebo nemá, kým vlastně je. Pátý den ve tmě uviděla své bytostné srdce, svou zářivost. Opravdu to procítila. A to už jí nikdo nevezme. Nebo minulý týden

text **Pavla VOJÍŘOVÁ** / foto **Depositphotos**

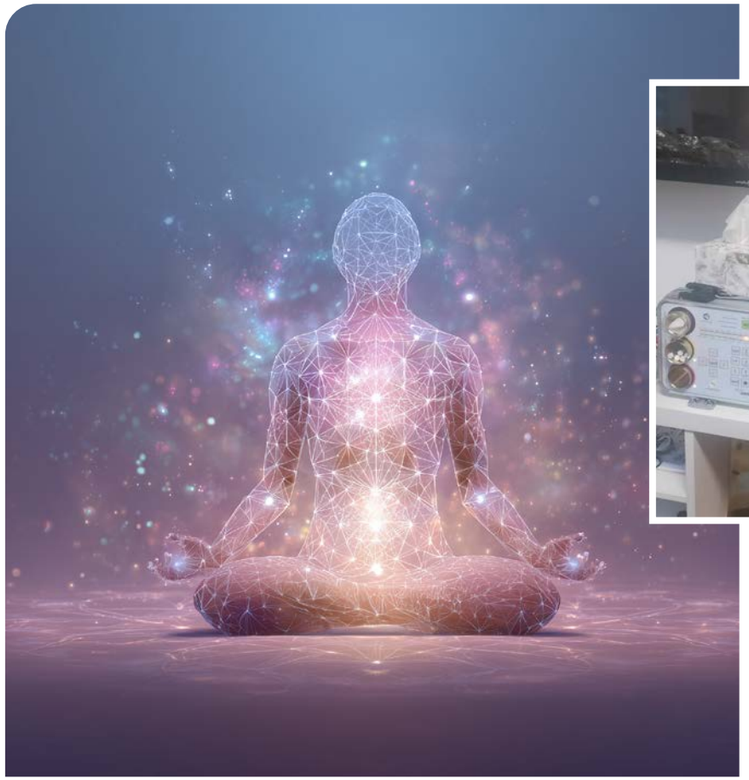

u nás končil dvacetiletý chlapec, který měl rozhozené pojmy o tom, co je štěstí, nikdo mu to neřekl. Dostal techniky, jak to uchopit a co s tím, a vyšel úplně rozzářený, šlo z něj světlo. Okolo dvaceti let si zkrátka buď zvědomí, že to tam mají, anebo to zavřou a budou to hledat kolem padesátky.

Může jít do tmy každý?

Nemůže. Vysoce to selektuji. Potřebuji znát zdravotní obraz, psychiatrická onemocnění. Když vidím, že člověk je nestabilní, nepustím ho, nelze riskovat, že se tam ještě víc rozloží. Mohu ho zastabilizovat biorezonancí nebo třeba doporučím pobyt ve tmě odložit. Stabilizovaný člověk může nastoupit. Kdo si zvolí pobyt s provázením, má jednou denně konzultaci. Vyposlechnu ho, dostane speciální techniky. Pracujeme i se snovým světem, protože podvědomí se nezapře a často jsou ve tmě divoké barevné sny. Umím toho člověka nasměrovat, pochopit, co se děje. I když jsme zablokovaní, má-li k nám přijít informace, tak přijde. Najde si skulinku, nějaké místo, které nemáme pod kontrolou, a nejčastěji nemáme pod kontrolou sny. Ve tmě je hlava vypnutá a sny mohou projevit, co se nám děje.

Mění se ve tmě procesy, které máme spojené se světlem, s denní dobou – rozednívání, čas na jídlo, na spánek?

Okolo pátého dne se člověk víc ladí na svůj biorytmus, víc vnímá vlastní tělo. Už to neřídí hlava, „teď je devět hodin, musím spát“, ale spíš „teď mám hlad, tak jím, teď jsem unavený, jdu spát“. Dopředu upozorňuji jedlíky, kteří víc spalují nebo potřebují zajídat určité stavy, ať si vezmou zásoby, kterými se – kromě stravy od nás – podle potřeby dosytí. Někteří lidé přecházejí i ke spontánnímu půstu. Odpozorovala jsem dva typy lidí. Ti otevřenější, éteričtí, potřebují jídlo na uzemnění a často jedí vícekrát. Více uzemněný typ mnohdy naopak zjistí, že stravu moc nepotřebuje, a k tomu, aby se víc otevřel, drží půst a hladoví. Není špatně, když je někdo jedlík, ani když někdo drží půst – je to tak, jak tělo potřebuje, tělo ví. Nejhorší je, že my máme pocit, že víme víc než naše tělo. ●

Z praxe MUDr. Natálie Blanárové

Do tmy přišla šestnáctiletá vnímavá, nádherná bytost, která měla v sobě to, co mají puberťáci téměř jako šablonu – nenávistné myšlenky k vlastní osobě, agresivitu vůči sobě i okolí, netoleranci, vysoké laťky vůči sobě, velká očekávání. Bylo to velmi destrukční, silně proti její povaze. Bojovala s otcem i matkou, otce totálně odstrkovala a absolutně odmítala, i když ji velmi miloval.

Prošla biorezonancí pro odstresování a zastabilizování, psychosomatickou sadou. Našli jsme, kde je zakopaný pes. Dostala informace a techniky do tmy. Po pobytu ve tmě jsme biorezonancí znovu ukotvili nové stavy a podpořili čipem s frekvencemi, který ještě nějakou dobu nosila u sebe. Vztahy se zlepšily, otce má ráda a přijímá jeho lásku, začala být otevřená i vůči matce.

„Je dobré, když mladí lidé dostanou prostor, aby byl pochopen rozpor v jejich duši a jejich emoce. Mají přejít do dospělosti, a nevědí, co to vlastně je, zda jsou ještě děti, nebo už jsou dospělí. Neví, kým jsou, v osobnosti se to mele. Důležité je, aby před vstupem do tmy byl takový puberťák stabilizovaný, nebyl rozhozený. A je třeba to konzultovat i s rodiči,“ říká MUDr. Natálie Blanárová.